

SARAH LARK

DE ROEP VAN HET LAND

Nieuw-Zeeland, 1907. Als Gloria tegen haar zin naar Engeland wordt gestuurd, smeedt ze een levensgevaarlijk plan om terug te keren naar haar familie...

ROMAN

SARAH LARK

DE ROEP
VAN
HET LAND

De Fontein

1

‘Een wedstrijdje! Kom op, Jack, tot de ring van de stenen soldaten!’

Gloria wachtte Jacks antwoord niet af, maar bracht haar voskleurige pony naast zijn paard in de startpositie. Toen Jack berustend knikte, drukte Gloria zacht haar kuiten tegen de flanken van haar pony, die er meteen vandoor ging.

Jack McKenzie, een jonge man met roodbruin krullend haar en rustige, groenbruine ogen, spoorde zijn paard ook aan tot galop en reed achter het meisje aan over het bijna eindeloze grasland van Kiward Station. Jack zou Gloria nooit kunnen inhalen op zijn sterke maar langzame Cob-Wallach, bovendien was hij te groot voor een jockey, maar hij gunde het meisje dat plezier. Gloria was ontzettend trots op haar razendsnelle pony uit Engeland, die eruitzag als een minivolbloed. Volgens Jack was dit het eerste verjaardagscadeau van haar ouders waar Gloria echt blij mee was. De inhoud van de pakjes uit Europa die anders met onregelmatige tussenpozen werden afgeleverd, was niet bepaald spectaculair te noemen: een jurk met ruches, een waaier en castagnetten uit Sevilla, goudkleurige schoentjes uit Milaan, een minuscuul handtasje van struisvogelleer uit Parijs... Alleen maar dingen die op een schapenboerderij in Nieuw-Zeeland niet bepaald nuttig waren en zelfs te extravagant voor een bezoekje aan Christchurch.

Maar Gloria's ouders dachten niet aan dat soort dingen, integendeel. William en Kura Martyn vonden het waarschijnlijk grappig om de suffe mensen in de Canterbury Plains door een vleugje ‘mondaine wereld’ te choqueren. Ze hadden totaal geen last van remmingen of verlegenheid en gingen ervan uit dat dat ook voor hun dochter gold.

Terwijl Jack in een halsbrekend tempo over de landweggetjes racete om het meisje niet uit het oog te verliezen, dacht hij aan Gloria's moeder. Kura-marotini, de dochter van zijn halfbroer Paul Warden, was een exotische schoonheid die gezegend was met een buitengewone stem. Ze had haar muzikaliteit waarschijnlijk meer te danken aan haar

moeder, de Maori-zangeres Marama, dan aan haar blanke familieleden. Kura had als kind al de wens gehad de operawereld in Europa te veroveren en had continu haar stem getraind. Jack was samen met haar opgegroeid op Kiward Station en dacht zelfs tegenwoordig nog met afschuw aan Kura's zangoefeningen en haar eindeloze pianospel. Toch had het er helemaal niet naar uitgezien dat ze haar dromen kon verwezenlijken, tot ze in haar echtgenoot, William Martyn, eindelijk de bewonderaar vond die haar talenten tot hun recht kon laten komen. Kura en William waren al jaren op tournee door Europa met een groep Maori-zangers en -dancers. Kura was de ster van het ensemble, dat met traditionele Maori-muziek en westerse instrumenten eigenzinnige interpretaties ten gehore bracht.

'Gewonnen!' Handig hield Gloria haar pony in bij de rotsformatie die 'de ring van de stenen soldaten' werd genoemd. 'En daar zijn de schapen ook!'

De kleine kudde ooiën was de eigenlijke reden voor het uitstapje van Jack en Gloria. De dieren waren ervandoor gegaan en graasden nu in de buurt van de ring van de stenen soldaten op een stuk land dat de lokale Maori's als heilige grond beschouwden. Gwyneira McKenzie-Warden, die de boerderij leidde, respecteerde de religieuze overtuigingen van de oorspronkelijke bewoners, ondanks het feit dat het land eigendom was van Kiward Station. Er was voldoende weidegrond voor de schapen en de koeien, zodat er geen enkele reden voor was dat de dieren op een Maori-heiligdom rondliepen, en daarom had ze Jack tijdens de lunch gevraagd de schapen van die plek weg te drijven.

Gloria was het daar absoluut niet mee eens. 'Dat kan ik toch wel doen, oma! En Nimue moet immers nog veel leren!'

Nadat ze haar eerste eigen herdershond had getraind, had Gloria behoefte aan grotere opdrachten op de boerderij, tot grote vreugde van Gwyneira.

Ze glimlachte naar haar kleindochter en knikte. 'Dat is goed, maar Jack gaat met je mee,' zei ze, hoewel ze eigenlijk niet goed wist waarom ze het meisje niet in haar eentje liet gaan. In feite was er geen enkele reden zich zorgen te maken: Gloria kende de boerderij als haar broekzak, en alle mensen op Kiward Station kenden Gloria en hielden van haar.

Met haar eigen kinderen was Gwyneira lang niet zo voorzichtig geweest. Haar oudste dochter Fleurette reed al op haar achtste de zes ki-

lometer naar het schooltje dat Gwyneira's vriendin Helen indertijd bij haar boerderij had opgericht. Maar met Gloria was het anders, want Gwyneira's hoop was helemaal gericht op de enige wettige erfgename van Kiward Station. Alleen in de aderen van Gloria en Kura-marotini stroomde het bloed van de Wardens, de feitelijke oprichters van de boerderij. Bovendien was Kura's moeder Marama afkomstig van de plaatselijke Maori-stam, zodat Gloria ook door de oorspronkelijke bewoners werd erkend. Dat was belangrijk, want er bestond al van oudsher rivaliteit tussen de Wardens en Tonga, het stamhoofd van de Ngai Tahu. Tonga hoopte het land door een huwelijk tussen Gloria en een Maori van zijn stam nog meer onder zijn invloed te kunnen brengen. Deze strategie was mislukt bij Gloria's moeder Kura. En Gloria had tot nu toe geen enkele belangstelling getoond voor de leefwijze en de cultuur van de stam. Ze sprak natuurlijk vloeiend Maori en luisterde heel graag als haar oma Marama de oeroude sagen en legenden van haar volk vertelde. Maar ze voelde alleen een band met Gwyneira, haar tweede echtgenoot James McKenzie en vooral hun zoon Jack.

Jack en Gloria hadden altijd al een bijzondere band met elkaar gehad. De jonge man was vijftien jaar ouder dan zijn halfachternichtje en in Gloria's eerste levensjaren was vooral hij degene geweest die haar had beschermd tegen de luimen en de desinteresse van haar ouders. Jack had nooit veel opgehad met Kura en haar muziek, maar Gloria mocht hij al meteen na haar eerste kreetje – letterlijk, zoals Jacks vader graag zei. De baby begon namelijk steeds hard te huilen zodra Kura de eerste pianotoetsen aansloeg. Jack had daar alle begrip voor en daarom sleepte hij Gloria altijd als een puppy met zich mee.

Inmiddels was niet alleen Jack bij de stenen cirkel aangekomen, maar ook Gloria's hond Nimue. De bordercollië hijgde en keek bijna verwijtend op naar haar vrouwtje. De hond vond het maar niets als Gloria voor haar uit reed. Voordat de pijlsnelle pony uit Engeland er was, was ze gelukkiger geweest. Maar ze rende meteen weg toen Gloria haar met een schril fluitje naar de schapen stuurde, die verspreid tussen de rotsen aan het grazen waren. Terwijl Jack en haar trotse vrouwtje goedkeurend toekeken, dreef Nimue de dieren bij elkaar en wachtte vervolgens op nieuwe instructies.

Gloria leidde de kudde behendig naar huis. 'Zie je wel, ik had het ook alleen kunnen doen!' Gloria keek Jack met een triomfantelijke blik aan. 'Wil je dat tegen oma zeggen?'

Jack knikte ernstig. 'Natuurlijk, Glory. Ze zal heel trots op je zijn. En op Nimue!'

Gwyneira McKenzie had ruim vijftig jaar geleden de eerste bordercollies vanuit Wales meegenomen naar Nieuw-Zeeland. Hier had ze er verder mee gefokt en ze had ze getraind. Ze vond het heerlijk dat Gloria ook zo goed met de dieren kon omgaan.

Andy McAran, de stokoude voorman van de boerderij, keek hoe Jack en Gloria de schapen ten slotte in de schaapskooi dreven, waar hij een reparatie uitvoerde. McAran hoefde allang niet meer te werken, maar hij was graag bezig op de boerderij en zadelde bijna dagelijks zijn paard om vanuit Haldon naar Kiward Station te rijden. Zijn vrouw was het daar helemaal niet mee eens, maar daar trok Andy zich niets van aan, integendeel. Hij was pas op oudere leeftijd getrouwd en zou er nooit aan wennen dat iemand hem vertelde wat hij wel of niet moest doen.

'Bijna net als miss Gwyn vroeger.' De oude man grijnsde goedkeurend toen Gloria het hek achter de schapen dichtmaakte. 'Het enige wat ontbreekt, is het rode haar en...' De rest liet Andy onuitgesproken; hij wilde Gloria immers niet kwetsen. Maar Jack had zulke opmerkingen al zo vaak gehoord dat hij precies wist wat Andy dacht: de oude herder vond het jammer dat Gloria niet het elfjesachtige, tengere lichaam en het smalle, knappe gezicht van haar overgrootmoeder had geërfd. Eigenlijk was dat wel vreemd, omdat Gwyneira haar rode haar en sierlijke lichaam aan vrijwel alle andere vrouwelijke nakomelingen had doorgegeven. Gloria leek op de Wardens: een hoekig gezicht, dicht bij elkaar staande ogen, een scherpe mond. Haar dikke bos lichtbruine haar omljstte haar gezicht niet, maar leek het eerder te verbergen. Het was heel lastig om haar wilde haar te kappen en daarom had Gloria het in een trotse bui afgeknipt. Natuurlijk had iedereen plingend gevraagd of ze nu 'helemaal een jongen' wilde worden – want daarvoor had ze al graag de broeken gepikt die haar oma Marama voor de Maori-jongens naaide –, maar Jack vond dat het korte haar Gloria fantastisch stond, en de wijde rijbroek paste beter bij haar sterke, enigszins gedrongen lichaam dan een jurk. Gloria had het figuur van haar Maori-voorouders geërfd, zodat westerse mode haar nooit goed stond.

'Dat kind heeft echt niets van haar moeder,' zei James McKenzie. Toen Jack en Gloria bij de boerderij aankwamen, stond hij voor het raam in

de erker van Gwyneira's slaapkamer. Daar zat hij tegenwoordig graag; deze uitkijkpost beviel hem veel beter dan de comfortabelere stoelen in de salon. James was onlangs tachtig geworden en leed aan ouderdomskwalen. Sinds enige tijd had hij last van pijnlijke gewrichten, waardoor elke beweging hem zwaar viel. Bovendien had hij er de pest aan om met een stok te moeten lopen. Hij gaf niet graag toe dat hij steeds meer moeite had met de trap naar de salon beneden, en daarom verkondigde hij graag dat hij de gang van zaken op de boerderij gemakkelijker kon overzien vanaf zijn plekje in de erker.

Gwyneira wist wel beter: James had zich in de voorname salon van Kiward Station nooit echt op zijn gemak gevoeld. Hij had altijd in het mannenverblijf gewoond en was alleen maar ter wille van Gwyneira bereid geweest naar het voorname herenhuis te verhuizen en zijn zoon hier groot te brengen. James had veel liever een blokhut voor zijn gezin gebouwd en voor een open haard gezeten waarin houtblokken brandden die hij zelf had gehakt. Maar hoe ouder hij werd, hoe minder aantrekkelijk deze droom werd. Inmiddels vond hij het prettig om gewoon te genieten van de warmte waar Gwyneira's huispersoneel voor zorgde.

Gwyneira legde haar hand op zijn schouder en keek nu ook naar Gloria en hun zoon. 'Ze is prachtig,' zei ze. 'Als ooit nog eens de geschikte man voor haar opduikt...'

James rolde met zijn ogen. 'Niet alweer!' verzuchtte hij. 'Godzijdank loopt ze nog niet achter de jongens aan. Als ik terugdenk aan Kura en die Maori-jongen die jou zo veel hoofdbrekens heeft gekost... Hoe oud was ze toen? Dertien?'

'Zij was nu eenmaal vroegrijp,' zei Gwyneira verdedigend. 'Ze had altijd van haar kleindochter gehouden. 'Ik weet dat je Kura niet mag, maar haar probleem was vooral dat ze hier niet thuishoorde.'

Gwyneira borstelde haar haar en stak het op. Het was nog altijd lang en krullend, al begon het grijs het rood steeds meer te overheersen. Verder was haar leeftijd haar amper aan te zien. Gwyneira McKenzie was drieënzeventig, slank en gespierd, net als toen ze jong was. Ze had nu weliswaar een magerder gezicht met kleine rimpeltjes erin, maar ze had haar huid dan ook nooit tegen de zon beschermd. Het leven van een echte dame lag haar niet en ondanks alle gevaren van het leven hier was ze nog altijd blij dat ze het adellijke ouderlijk huis in Wales op haar zeventiende had verlaten om in een nieuwe wereld een riskant huwelijk te sluiten.

'Kura's probleem was dat niemand haar ooit heeft geleerd wat het

woord “nee” betekent toen ze daar nog ontvankelijk voor was,’ bromde James. Deze discussie over Kura hadden ze al honderden keren gevoerd. In feite was dit het enige onderwerp dat ooit problemen in hun huwelijk had veroorzaakt.

Gwyneira schudde afkeurend haar hoofd. ‘Je doet net alsof ik bang voor haar was,’ zei ze wrevelig. Ook dit verwijt was niet nieuw, hoewel het oorspronkelijk niet van James afkomstig was, maar van Gwyneira’s vriendin Helen O’Keefe. Gwyneira dacht met een steek in haar hart aan Helen, die het jaar tevoren was overleden.

James trok zijn wenkbrauwen op. ‘Bang voor Kura? Nee, dat ben je nooit geweest!’ zei hij plagend. ‘Daarom zit je deze brief, die de oude Andy heeft gebracht, al drie uur lang heen en weer te schuiven. Maak hem toch open, Gwyn! De afstand tussen jou en Kura is twintigduizend kilometer, ze zal je dus echt niet bijten!’

Andy McAran en zijn vrouw woonden in Haldon, de dichtstbijzijnde plaats. In het postkantoor daar bewaarden ze de brieven voor Kiward Station, en Andy fungeerde graag als postbode als er berichten van overzee waren. Als tegenprestatie verwachtte hij – net als veel mannelijke en vrouwelijke klets-kousen in Haldon – een beetje roddel en achterklap over het exotische artiestenleven van de vreemde erfgename van de Wardens. James of Jack vertelde hem graag de laatste nieuwtjes over Kura’s wilde leven, en Gwyneira vond dat meestal geen probleem. Het nieuws was tenslotte meestal positief: Kura en William waren gelukkig, de optredens uitverkocht, de ene tournee volgde op de andere. In Haldon gingen desondanks allerlei boosaardige kletspraatjes rond. Was William zijn Kura echt al bijna tien jaar trouw? Op Kiward Station had hun onbezorgde geluk immers amper een jaar geduurd? En als hun huwelijk echt zo perfect was, waarom kregen ze dan niet nog meer kinderen?

Gwyneira, die nu met trillende vingers de deze keer in Londen gestempelde envelop openmaakte, trok zich daar niets van aan. Zij had eigenlijk alleen maar belangstelling voor Kura’s relatie met Gloria, die tot dusver door desinteresse werd overheerst. Gwyneira hoopte dat dit zo bleef.

Terwijl Gwyneira zat te lezen, zag James al dat deze brief verontrustender nieuws bevatte dan de geijkte succesverhalen als *Haka meets Piano*. James had dat al vermoed toen hij niet Kura’s hanenpoten, maar William Martyns vloeiende handschrift op de envelop had gezien.

‘Ze willen Gloria naar Engeland halen,’ zei Gwyneira toonloos en

liet de brief zakken. ‘Ze...’ Gwyneira zocht in Williams brief naar de betreffende zin: ‘Ze hebben weliswaar waardering voor onze opvoeding, maar ze vragen zich ernstig af of Gloria’s “artistiek-creatieve eigenschappen” hier wel voldoende worden uitgedaagd! James, Gloria hééft geen “artistiek-creatieve eigenschappen”!’

‘Gelukkig niet!’ zei James. ‘En hoe denken zij deze nieuwe Gloria tot leven te wekken? Moet ze mee op tournee? Zingen, dansen? Fluitspelen?’

Kura’s virtuoze beheersing van de *putorino*-fluit vormde een van de hoogtepunten van haar programma en Gloria had natuurlijk ook zo’n instrument. Tot verdriet van haar oma Marama had het meisje echter niet één keer een van de ‘normale stemmen’ foutloos aan het instrument kunnen ontlokken, laat staan de beroemde *wairua*, de stem van de geesten.

‘Nee, ze moet naar een internaat. Luister: “We hebben een kleine en bijzonder idyllisch gelegen school bij Cambridge uitgekozen. Deze school staat garant voor een veelzijdige ontwikkeling van meisjes, vooral op het intellectueel-artistieke vlak” las Gwyneira voor. ‘Ontwikkeling van meisjes! Wat bedoelen ze daar nu weer mee?’

James lachte. ‘Koken, bakken, naaien?’ opperde hij. ‘De Franse taal leren? Pianospelen?’

Gwyneira zag eruit alsof ze werd gemarteld. Als dochter van een landedelman had zij dat ook allemaal moeten leren, maar het vermogen van de Silkhams was gelukkig onvoldoende geweest om hun dochter voor haar opleiding naar een internaat te sturen. In plaats daarvan had Gwyneira nuttige dingen kunnen leren, zoals paardrijden en herdershonden trainen.

James stond moeizaam op en nam haar in zijn armen. ‘Kop op, Gwyn, zo erg zal het wel niet zijn. Nu met die stoomboten is de overtocht naar Engeland een fluitje van een cent. Heel veel mensen sturen hun kinderen naar een internaat. Het zal niet verkeerd zijn voor Gloria als ze iets van de wereld kan zien. En het landschap bij Cambridge schijnt heel lieflijk te zijn, net als hier. Gloria zal leeftijdgenootjes om zich heen hebben en kunnen hockeyen of wat ze daar ook maar doen... Nou ja, als ze gaat paardrijden moet ze natuurlijk een dameszadel gebruiken, maar een beetje beschaving kan geen kwaad, nu die veebaronnen hier steeds voornamer worden...’

De meeste grote boerderijen in de Canterbury Plains bestonden al zeker vijftig jaar en leverden, meestal zonder dat de eigenaren daar

veel moeite voor hoefden te doen, veel winst op. Talrijke 'schapbaronnen' van de tweede of derde generatie leidden het leven van een voorname grootgrondbezitter. Maar er waren ook boerderijen die verkocht waren aan rijkelijk gedecoreerde oorlogsveteranen uit Engeland die hier hun oude dag doorbrachten.

Gwyneira haalde diep adem. 'Dat is het dan,' verzuchtte ze. 'Ik had haar nooit toestemming moeten geven voor die foto met dat paard. Maar dat wilde ze zo graag. Ze was zo gelukkig met die pony...'

James wist wat Gwyneira bedoelde: één keer per jaar liet ze een foto van Gloria maken die naar haar ouders gestuurd kon worden. Normaal gesproken moest Gloria dan een zo stijf en zo saai mogelijke zondagse jurk aantrekken, maar deze keer had Gloria per se op haar nieuwe pony willen zitten. 'Princess was een cadeau van mama en papa!' had ze gezegd. 'Ze vinden het vast heel leuk als zij ook op de foto staat!'

Gwyneira speelde zenuwachtig met haar pas opgestoken haar, tot de eerste strengen weer losschoten. 'Ik had minstens moeten eisen dat ze in een rij-jurk op een dameszadel zat.'

James nam zacht haar hand in de zijne en drukte er een kus op. 'Je kent Kura en William toch. Misschien kwam het echt door die pony, maar je had hun net zo goed een foto van Gloria in een zondagse jurk kunnen sturen en dan zouden ze hebben geschreven dat er eigenlijk een piano bij had gehoord. Misschien was het tijdstip gewoon verkeerd. Ze moesten zich ooit een keer realiseren dat ze een dochter hebben.'

'Rijkelijk laat!' mopperde Gwyneira. 'En waarom laten ze ons niet meebeslissen? Zij kennen Glory helemaal niet. En dan meteen naar een internaat! Ze is nog zo jong...'

James trok zijn vrouw naar zich toe. Hij zag haar liever kwaad dan zo moedeloos en onzeker als zonet. 'Veel Engelse kinderen gaan al op hun vierde naar een internaat,' zei hij. 'Glory is twaalf. Ze redt het wel. Waarschijnlijk vindt ze het er zelfs leuk.'

'Dan is ze helemaal alleen...' zei Gwyneira zacht. 'En dan krijgt ze heimwee.'

James knikte. 'In het begin hebben alle meisjes vast en zeker heimwee. Dat gaat wel over.'

Gwyneira zei boos: 'Ja, misschien wel, als het landgoed van hun ouders twintig kilometer verderop ligt. Maar bij Glory zijn het er twintigduizend! We sturen haar de halve wereld over, naar mensen die haar niet kennen en niet van haar houden!'

Gwyneira beet op haar lip. Ze had het nog nooit toegegeven, integendeel, ze had Kura altijd verdedigd, maar eigenlijk was het een feit: Kura-marō-tini had helemaal niets met haar dochter. En voor William Martyn gold hetzelfde.

‘Kunnen we niet gewoon doen alsof we deze brief helemaal niet hebben ontvangen?’ Ze nestelde zich tegen James aan. Daardoor dacht hij terug aan de piepjonge Gwyneira die altijd naar de herders in de stal vluchtte als ze het helemaal had gehad met alle eisen die haar nieuwe Nieuw-Zeelandse familie aan haar stelde. Maar dit was een groter probleem dan een recept voor Ierse stoofpot.

‘Gwyn, liefje, dan sturen ze toch gewoon een nieuwe brief! Dit hier is niet Kura’s idee. Zij heeft dat misschien gewoon een keer gezegd, maar dat zou ze op z’n laatst na het volgende concert alweer zijn vergeten. William heeft deze brief geschreven; het is dus zijn project. Waarschijnlijk speelt hij met de gedachte om Gloria zodra de gelegenheid zich voordoet met een graaf te laten trouwen.’

‘Maar vroeger haatte hij de Engelsen,’ zei Gwyneira.

William Martyn was een tijdje een Ierse vrijheidsstrijder geweest.

James haalde zijn schouders op. ‘William is veranderlijk.’

‘Als Gloria maar niet helemaal alleen zou zijn,’ verzuchtte Gwyneira. ‘Die lange bootreis, al die onbekende mensen...’

James knikte. Ondanks al zijn geruststellende woorden was hij het met Gwyneira eens. Gloria hield van het werk op de boerderij, maar ze bezat niet dezelfde avontuurlijke geest als Gwyneira en haar dochter Fleurette. In die zin was ze een uitzondering: niet alleen Gwyneira, maar ook haar voorvader Gerald Warden had nooit risico’s geschuwd, en Kura en William Martyn al helemaal niet. Wat dat betreft leek Gloria waarschijnlijk op haar Maori-voorouders. Haar oma Marama was zachtaardig en gehecht aan haar geboortegrond. Natuurlijk trok ze wel rond met haar stam, maar ze werd onzeker zodra ze in haar eentje het land van de Ngai Tahu moest verlaten.

‘En als we een ander meisje met haar meesturen?’ stelde James voor. ‘Heeft ze geen vriendin bij de Maori’s?’

Gwyneira schudde haar hoofd. ‘Je denkt toch zeker niet dat Tonga een meisje uit zijn stam naar Engeland stuurt!’ zei ze. ‘Bovendien kan ik niemand bedenken met wie Glory een goede band heeft. Maar misschien...’ Gwyneira’s gezicht lichtte op. ‘Ja, dat zou een mogelijkheid zijn!’

James wachtte geduldig tot ze hem zou vertellen wat ze dacht.

‘Ze is natuurlijk nog heel jong...’

‘Wie?’ vroeg hij ten slotte.

‘Lilian,’ zei Gwyneira. ‘Ze kon heel goed met Lilian opschieten toen Elaine hier vorig jaar was. Eigenlijk is zij het enige meisje met wie Glory ooit heeft gespeeld. En Tim heeft zelf in Engeland op school gezeten. Misschien voelt hij er wel iets voor.’

James glimlachte toen Lilians naam werd genoemd. Nóg een achterkleinkind, maar in dit geval van zijn eigen vlees en bloed. Elaine, Fleurette’s dochter, was getrouwd en woonde in Greymouth. Haar dochter Lilian was de oudste van vier kinderen. Het enige meisje en een kopie van Gwyneira, Fleurette en Elaine: roodharig, levendig en altijd goedgehumeurd. Gloria was eerst een beetje verlegen geweest toen ze een jaar eerder samen met haar overgrootmoeder op de boerderij had gelogeed. Maar Lilian had het ijs snel kunnen breken. Ze kletste aan één stuk door over haar school, haar vriendinnen, haar paarden en honden, ging samen met Gloria paardrijden. Dan reden ze om het hardst en smeekte Lilian of Gloria haar Maori wilde leren en of ze de stam op Kiward Station mocht bezoeken. Dat was de eerste keer geweest dat Gwyneira haar achterkleindochter Gloria met een ander meisje had horen giechelen en geheimen uitwisselen. De meisjes hadden allebei geprobeerd Rongo Rongo, vroedvrouw en *tohunga* van de Maori’s, af te luisteren toen ze een toverformule uitsprak, en Lilian koesterde het stukje jade dat Rongo Rongo haar ten slotte had gegeven als een schat. Het meisje kon er ook geen genoeg van krijgen om zelf verhalen te verzinnen.

‘Ik vraag mijn vader wel of ik de steen mag laten zetten,’ had ze gewichtig gezegd. ‘Dan hang ik hem aan een gouden ketting om mijn hals. En als ik dan een man ontmoet met wie ik ga trouwen, zal hij... zal hij...’ Lilian twijfelde tussen ‘branden als gloeiende kooltjes’ en ‘trillen als een heftig bonzend hart’.

Gloria begreep dat niet. Voor haar was een stukje jade een stukje jade, geen object waarmee je iemand kon betoveren. Maar ze luisterde graag naar Lilians verzinsels.

‘Lilian is nog jonger dan Gloria,’ zei James. ‘Ik kan me niet voorstellen dat Elaine haar nu al wil laten gaan. Wat Tim er ook van vindt...’

‘Vragen staat vrij,’ zei Gwyneira resoluut. ‘Ik zal ze meteen schrijven. Wat vind je, moeten we het Gloria al vertellen?’

James zuchtte en streek door zijn vroeger bruine, maar nu grijze en nog altijd wilde bos haar. Een gebaar dat heel kenmerkend voor hem

was, iets wat Gwyneira altijd heel leuk had gevonden. ‘Niet vandaag en niet morgen,’ zei hij ten slotte. ‘Maar als ik William goed begrijp, begint het nieuwe schooljaar na Pasen. Dan moet ze al in Cambridge zijn. Als ze later komt, doe je haar daar geen plezier mee. Als zij halverwege het schooljaar de enige nieuweling is, wordt het nog moeilijker voor haar.’

Gwyneira knikte vermoed. ‘We moeten het juffrouw Bleachum wél vertellen,’ zei ze met een ongelukkig gezicht. ‘Want zij moet dan een nieuwe baan zoeken. Verdorie, hebben we een keer een privélerares die echt goed is, dan krijgen we dit!’

Sarah Bleachum gaf Gloria al vanaf het begin van haar schooltijd les en het meisje was erg aan haar gehecht.

‘Nou ja, Glory heeft in elk geval geen achterstand op die Engelse meisjes,’ zei Gwyneira.

Juffrouw Bleachum had in Wellington de lerarenopleiding gevolgd en met een uitstekend getuigschrift afgesloten. Ze had een voorliefde voor natuurwetenschappen en ze was erin geslaagd ook Gloria daarvoor te interesseren. Ze doken samen graag in boeken over de flora en fauna van Nieuw-Zeeland en juffrouw Bleachum was dolenthousiast geweest toen Gwyneira de aantekeningen van haar eerste echtgenoot, Lucas Warden, tevoorschijn had gehaald. Lucas had vooral de insectenpopulatie van zijn geboorteland onderzocht en gecatalogiseerd. Sarah verbaasde zich over zijn nauwkeurige tekeningen van de verschillende *weta*-soorten. Gwyneira keek altijd met gemengde gevoelens naar die beesten. Ze had nooit veel opgehad met deze reuzeninsecten.

‘Dat was mijn overgrootvader, hè?’ vroeg Gloria trots.

Gwyneira knikte. Eigenlijk was Lucas haar achteroudoom geweest, maar dat hoefde het kind niet te weten. Lucas zou blij zijn geweest met dit slimme achterkleinkind dat eindelijk zijn belangstelling deelde.

Zou men op een Engelse meisjesschool ook waardering kunnen opbrengen voor Gloria’s belangstelling voor insecten en dergelijke?

‘Laat dat, ik kan wel alleen uitstappen!’

Timothy Lambert weerde de hulp van zijn bediende Roly bijna bruusk af. Toch had hij er die dag veel moeite mee zijn benen van de zitting van de gig op de treeplank te zwaaien, zijn spalken aan te doen en daarna met behulp van zijn krukken houvast op de grond te vinden. Hij had een van zijn slechte dagen. Hij was onbeholpen en kortaangebonden, zoals bijna altijd als de ‘verjaardag’ van het ongeluk waarbij hij invalide was geworden dichterbij kwam. Het ongeluk in de Lambert-mijn was nu bijna elf jaar geleden en zoals elk jaar zou de directie deze dag gedenken met een kleine rouwplechtigheid. De nabestaanden van de slachtoffers, maar ook de toenmalige mijnwerkers, stelden dit op prijs. Net als de uitstekende veiligheidsmaatregelen in de mijn. Maar Tim zou weer in het middelpunt van de belangstelling staan en iedereen zou naar hem kijken. En natuurlijk zou Roly O’Brien voor de honderdste keer vertellen dat de zoon van de mijneigenaar hem toen had gered. Tim haatte de manier waarop ze dan naar hem keken, met een blik die tussen heldenverering en afschuw in lag.

Nu deinsde Roly bijna gekwetst achteruit en hij keek vanaf een niet al te grote afstand toe terwijl zijn meester moeizaam uit de koets stapte. Als Tim viel, zou hij hem opvangen, zoals hij in de afgelopen twaalf jaar altijd had gedaan. Roly O’Brien was een onschatbare hulp, maar vaak werkte hij Tim op de zenuwen. Vooral op dagen zoals deze, waarop hij toch al een kort lontje had.

Roly bracht het paard naar de stal, terwijl Tim naar het huis hinkte. Zoals altijd vrolijkte de aanblik van het witte houten huis van één verdieping hem op. Na zijn huwelijk met Elaine had hij al heel snel de eenvoudige woning laten bouwen, ondanks de bezwaren van zijn ouders die wilden dat hij een representatieve woning betrok. Hun eigen villa, drie kilometer van de stad, paste veel meer bij het gangbare beeld van het huis van een mijneigenaar. Elaine had echter niet samen met Tims ouders op Lambert Manor willen wonen en bovendien vol-

deed het voorname pand van twee verdiepingen met open trappen en slaapkamers boven niet echt aan Tims behoeften. Bovendien was hij geen mijnheer: de meeste aandelen van de onderneming waren al heel lang eigendom van investeerder George Greenwood. Tims ouders waren alleen nog maar aandeelhouder en zelf werkte hij als bedrijfsleider bij de mijn.

‘Papa!’ Lilian, de dochter van Tim en Elaine, trok de voordeur al open voordat Tim zijn gewicht zo kon verplaatsen dat hij nog maar op één kruk hoefde te steunen en zijn rechterhand vrij had om de deurenklink vast te pakken. Achter Lilian verscheen Rube, Tims oudste zoon, met een teleurgestelde blik op zijn gezicht, omdat Lilian hem alweer had verslagen tijdens hun dagelijkse wedstrijd wie van hen als eerste de voordeur voor hun vader kon opendoen.

‘Papa! Je moet horen wat ik vandaag heb geoefend!’ Lilian speelde enthousiast piano en zong daarbij, hoewel niet altijd zuiver. “Annabel Lee”. Ken je dat? Het is heel verdrietig. Zij is zó knap en de prins houdt heel veel van haar, maar dan...’

‘Meidengedoe!’ spotte Rube. Hij was zeven, maar wist al precies wat hij stom moest vinden. ‘Je kunt maar beter naar de spoorbaan kijken, papa! Ik heb de nieuwe locomotief helemaal alleen in elkaar gezet...’

‘Niet waar! Mama heeft je geholpen!’ klikte Lilian.

Tim trok zijn bovenlip op. ‘Lieve knul, het spijt me heel erg, maar ik kan het woord “spoorbaan” niet meer horen...’ Troostend streek hij over het roodbruine haar van zijn zoon. Alle vier de kinderen hadden rood haar; dat hadden ze van hun moeder Elaine. Behalve dat leken de jongens het meest op Tim, en Elaine genoot elke dag weer van de vrolijk-vermetele blik op hun gezicht en van hun vriendelijke, groenbruine ogen.

Tim keek pas echt blij toen hij zijn vrouw zag, die de woonkamer uit kwam en de gang in liep waar zijn kinderen hem hadden begroet. Ze was heel knap met haar stralende groene ogen, haar bijna transparante lichte teint en haar ontembare rode krullenbos. Haar stokoude teefje Callie drementelde achter haar aan.

Elaine gaf Tim zacht een kus op zijn wang. ‘Wat heeft ze nu weer gedaan?’ vroeg ze.

Tim fronste zijn voorhoofd. ‘Kun je gedachten lezen?’ vroeg hij verbaasd.

Elaine schoot in de lach. ‘Nee, dat niet, maar zo kijk je eigenlijk alleen maar als je weer eens een bijzonder interessante manier probeert

te verzinnen om Florence Biller te vermoorden. En omdat je normaal gesproken niets tegen spoorbanen hebt, zal het wel te maken hebben met de nieuwe spoorverbinding.’

Tim knikte. ‘Je hebt gelijk. Maar laat me eerst binnenkomen. Wat doen de kleintjes?’

Elaine vlijde zich tegen haar man aan en gaf hem zo de kans onopvallend op haar te steunen. Ze hielp hem de woonkamer in, een gezellig vertrek met meubels van mataihout, en nam zijn jas aan voordat hij zich in een van de stoelen voor de open haard liet vallen.

‘Jeremy heeft een schap getekend en er “schip” onder geschreven,’ vertelde Elaine. ‘We weten niet of hij zich heeft vergist tijdens het tekenen of het schrijven...’ Jeremy was zes en leerde net schrijven. ‘En Bobby heeft vier stapjes gelopen.’

Alsof hij dit wilde bewijzen, wankelde Bobby naar Tim toe. Deze ving hem op, trok hem op schoot en begon hem te kietelen. Zijn problemen met Florence leken opeens heel ver weg.

‘Nog zeven stapjes meer, dan kan hij trouwen!’ zei Tim lachend en met een knipoog naar Elaine. Toen Tim na zijn ongeluk weer had leren lopen, waren elf stappen – van de ingang van de kerk naar het altaar – zijn eerste doel geweest. Elaine had zich na dat mijnongeluk met Tim verloofd.

‘Niet naar hem luisteren, Lily!’ zei Elaine tegen haar dochter, die net een vraag wilde stellen. Lilian droomde over sprookjesprinsen en ‘bruiloft’ was haar lievelingsspel. ‘Ga nog maar even pianospelen en stuur Annabel Lee nog een keertje naar de engelen. Dan kan papa me ondertussen vertellen waarom hij opeens geen spoorbanen meer kan zien...’

Lilian liep naar de piano, terwijl de kleine jongens weer met de speelgoedspoorbaan gingen spelen die ze op de grond hadden uitgelegd.

Elaine schonk een glas whisky voor Tim in en ging naast hem zitten. Hij dronk nooit veel en zelden voor het eten, alleen al om de controle over zijn bewegingen niet te verliezen. Maar hij zag er vandaag zo uitgeput en geïrriteerd uit dat ze dacht dat een glas whisky hem wel goed zou doen.

‘Eigenlijk is het de praat niet waard,’ zei Tim ten slotte. ‘Maar weet je, Florence heeft weer met de spoorwegmaatschappij onderhandeld zonder de andere mijneigenaren daarbij te betrekken. Ik hoorde het toevallig van George Greenwood, die bij de aanleg van de spoorlijn

ook een vinger in de pap heeft. En dat terwijl we gezamenlijk veel betere voorwaarden kunnen eisen. Maar nee, Florence schijnt te hopen dat alle anderen in Greymouth het nieuwe spoor gewoon negeren, zodat alleen Biller kan profiteren van het vereenvoudigde kolentransport. Matt en ik hebben nu in elk geval ook voor Lambert een spoorverbinding geëist. Morgen komen de mensen van de spooraanleg om over de kostenverdeling te praten. Natuurlijk trekken ze de spoorlijn meteen ook door naar Biller, zodat Florence over uiterlijk zes weken haar eigen goederenstation heeft.’

Elaine haalde haar schouders op. ‘Ze is een goede zakenvrouw.’

‘Ze is een monster!’ snauwde Tim en hij drukte zich daarmee waarschijnlijk minder drastisch uit dan de meeste andere mijnneigenaren en toeleveranciers in de regio. Florence Biller was een keiharde zakenvrouw die gebruikmaakte van elke zwakke plek van haar tegenstander. Ze leidde de mijn van haar man met ijzeren hand. Haar mijnopzichter en haar secretaresse waren bang voor haar, hoewel er tegenwoordig werd gefluisterd dat haar jonge kantoorchef werd voorgetrokken. Het gebeurde vaak dat een van haar medewerkers een tijdje haar favoriet was. Tot nu toe was dat drie keer gebeurd. Tim en Elaine Lambert, die een paar geheimen van het huwelijk tussen Caleb en Florence Biller kenden, dachten er het hunne van. Florence Biller had drie kinderen...

‘Ik begrijp niet hoe Caleb het uithoudt met haar.’ Tim zette zijn glas op tafel. Langzaam viel de spanning van hem af. Het deed hem altijd goed om met Elaine te praten, en Lilians enthousiaste, maar niet bepaalde geïnspireerde pianospel op de achtergrond droeg nog eens bij tot zijn vredigere stemming.

‘Volgens mij heeft Caleb het vaak moeilijk met haar gedrag,’ zei Elaine. ‘Maar over het algemeen kan het hem waarschijnlijk niet veel schelen. Zij laat hem met rust en hij haar. Dat was toch de afspraak?’

Caleb Biller had absoluut niet de ambitie om de mijn zelf te leiden. Hij was een kamergeleerde en stond bekend als een expert op het gebied van de kunst en de muziek van de Maori's. Vóór zijn huwelijk met Florence had hij korte tijd overwogen om zich helemaal uit het familiebedrijf terug te trekken en muzikant te worden. Ook nu nog componeerde hij de muziek voor het programma van Kura-marō-tini Martyn. Caleb had last van plankenkoorts, en zijn angst voor het publiek bleek uiteindelijk groter dan zijn – ook niet geringe – angst voor de afschuwelijke Florence Weber. Nu had hij in naam de leiding over de Biller-mijn, maar in feite had Florence de touwtjes stevig in handen.

‘Ik zou alleen graag zien dat zij haar bedrijf niet leidde alsof ze ten oorlog trok!’ verzuchtte Tim. ‘Ik begrijp wel dat ze serieus genomen wil worden, maar... Lieve help, andere mensen hebben toch ook problemen!’

Dat wist Tim uit ervaring. Toen hij nog maar net bedrijfsleider was, hadden veel toeleveranciers en klanten geprobeerd misbruik van zijn handicap te maken door goederen van slechte kwaliteit te leveren of door onterechte klachten in te dienen, omdat ze ervan uitgingen dat Tim onvoldoende toezicht op de leveranties kon houden. Maar Tim had ook ogen en oren buiten zijn kantoor. Zijn plaatsvervanger Matt Gawain lette heel goed op en Roly O’Brien had uitstekende contacten met de mijnwerkers, werkte bovengronds mee als Tim hem niet nodig had en zat ’s avonds dan net zo onder het kolenstof als de mijnwerkers. Dat hij vies werd, vond Roly geen probleem, maar nadat hij twaalf jaar geleden samen met Tim twee dagen lang onder het puin bedolven was geweest, weigerde hij ooit nog eens een mijn binnen te gaan.

Inmiddels had Tim Lambert respect verworven als baas van zijn mijn en probeerde niemand hem meer te bedriegen. Florence Biller verging dat waarschijnlijk net zo; zij had vrede kunnen sluiten met al haar mannelijke concurrenten. Maar Florence vocht met onverminderde energie door. Ze wilde van Biller niet alleen de belangrijkste mijn van Greymouth maken, maar als het kon de hele Westcoast beheersen, of nog liever de mijnbouw van het hele land.

‘Is er iets te eten?’ vroeg Tim aan zijn vrouw. Zo langzaam maar zeker merkte hij dat hij trek had.

Elaine knikte. ‘In de oven. Het duurt nog even. En ik... Ik wilde eerst nog iets met je bespreken.’

Tim zag dat haar blik kort naar Lilian werd getrokken. Kennelijk ging het om haar.

Elaine zei tegen het meisje dat net de klep van de piano dichtklapte: ‘Dat was heel mooi, Lily. We zijn allemaal ontroerd door Annabels lot en ik kan nu onmogelijk de tafel dekken. Wil jij dat voor ons doen, Lily? Rube kan je een handje helpen.’

‘Die laat natuurlijk weer een paar borden vallen!’ zei Lilian, maar ze verdween gehoorzaam naar de eetkamer.

Meteen daarna hoorden ze dat er iets kapot viel. Elaine maakte een grimas en Tim lachte toegeefflijk.

‘Ze heeft niet echt aanleg voor huishoudelijke karweitjes,’ zei hij. ‘We moeten haar de mijn maar laten leiden.’

Elaine glimlachte. ‘Of we zorgen voor een “artistiek-creatieve meisjesopleiding”?’

‘Waarvoor?’ vroeg Tim verbaasd.

‘Hier, deze brief kwam vandaag. Van oma Gwyn. Ze is nogal van slag. William en Kura willen Gloria bij haar weghalen.’

‘Zomaar opeens?’ vroeg Tim niet erg geïnteresseerd. ‘Tot nu toe hadden ze toch alleen maar belangstelling voor Kura’s carrière? En nu willen ze opeens gezinnetje spelen?’

‘Dat nou ook weer niet,’ zei Elaine. ‘Ze denken eerder aan een internaat. Omdat oma Gwyn de “artistiek-creatieve eigenschappen” van Gloria laat verkommeren.’

Tim lachte. Hij was de problemen op kantoor nu echt vergeten en Elaine keek blij naar zijn door lachrimpels doortrokken, maar nog altijd jeugdige gezicht. ‘Daar hebben ze niet helemaal ongelijk in. Ik heb niets tegen Kiward Station en jouw grootouders, maar de boerderij is niet bepaald een centrum van kunst en cultuur.’

Elaine haalde haar schouders op. ‘Ik had niet de indruk dat Gloria daar iets aan mist. Ze leek erg gelukkig, maar wel een beetje verlegen. Ze had echt tijd nodig om vertrouwelijk te worden met Lilian. Wat dat betreft begrijp ik oma Gwyn wel. Zij vindt het geen prettig idee om het meisje in haar eentje op reis te sturen.’

‘En?’ vroeg Tim. ‘Je hebt iets op je hart, Lainie. Wat wilde je met mij bespreken?’

Elaine gaf hem Gwyneira’s brief. ‘Oma Gwyn vraagt of we Lilian misschien met haar mee willen laten gaan. Het is echt een gerenomeerd internaat. En Gloria zou het daardoor veel minder moeilijk hebben.’

Tim las de brief aandachtig door. ‘Cambridge is altijd een goed adres,’ zei hij. ‘Maar is ze niet een beetje jong? Afgezien van het feit dat dergelijke internaten bakken met geld kosten!’

‘De McKenzies zouden het betalen,’ zei Elaine. ‘Was het maar niet zo ontzettend ver weg...’ Ze zweeg toen Lilian de kamer binnen kwam.

Het meisje had een veel te grote schort voorgedaan waar ze steeds over struikelde. Zoals zo vaak maakte ze haar ouders aan het lachen. Lilians met zomersproeten bezaaide gezichtje had iets ondeugends, ook al had ze vrij dromerige ogen. Ze had dun, rood haar, net als haar moeder en haar oma, maar minder krullend. Ze droeg het in twee lange vlechten en zag er met haar enorme schort voor uit als een kabouter

die dienstmeisje speelt. ‘De tafel is gedekt, mama. En de ovenschotel is volgens mij ook klaar.’

Inderdaad was de aromatische geur van het vleesgerecht in de kamer te ruiken.

‘En hoeveel glazen heb je kapotgemaakt?’ vroeg Elaine zogenaamd streng. ‘Je hoeft niet te liegen, want we hebben het hier gehoord.’

Lilian werd rood. ‘Niet een. Alleen... Alleen het kopje van Jeremy...’

‘Mammie! Ze heeft mijn kopje kapotgemaakt!’ brulde Jeremy opeens. Hij was dol op zijn toch al gehavende kopje. ‘Jij moet hem weer maken, mama! Of papa! Papa is ingenieur, die kan toch dingen heel maken!’

‘Maar geen kopjes, domkop!’ zei Rube.

Even later waren de kinderen luidkeels aan het kibbelen, en Jeremy huilde.

‘We hebben het er nog wel over,’ zei Tim en hij liet toe dat Elaine hem hielp opstaan. Buiten zijn eigen huis wilde hij absolute onafhankelijkheid uitstralen en liet hij hoogstens toe dat Roly zijn tas droeg. Maar tegenover Elaine kon hij zijn zwakte wel toegeven. ‘Eerst moeten we deze kudde voeren.’

Elaine knikte en zorgde met een paar woorden voor orde. ‘Rube, je broer is niet dom, bied je excuses aan. Jeremy, met een beetje geluk kan papa je kopje lijmen, dan kun je er nog potloden in zetten. Bovendien ben je nu groot en kun je uit een glas drinken, net als iedereen. En jij, Lily, moet je muziekboek opruimen voordat we aan tafel gaan. Rube, voor jou geldt hetzelfde, ruim die spoorbaan op.’

Elaine tilde haar jongste kind op en zette hem in een kinderstoel in de eetkamer. Tim zou op hem letten terwijl zij het eten opdiende. Eigenlijk was dat de taak van het dienstmeisje Mary Flaherty, maar vrijdags had Mary haar vrije middag. Dat verklaarde ook waarom Roly nog niet één keer langs was geweest nadat Tim hem vrijaf had gegeven. Normaal gesproken liet hij zijn meester niet zo gemakkelijk alleen en kwam hij eigenlijk altijd nog even vragen of hij nog iets voor hem kon doen. Daarbij had hij dan de gelegenheid om ongedwongen een paar vertrouwelijke woorden met Mary te wisselen. Elaine naam aan dat die twee op deze warme vroege-zomeravond op stap waren en meer kussen dan woorden wisselden.

Mary had de ovenschotel al voorbereid, zodat Elaine hem alleen maar uit de oven hoefde te halen. De geur lokte Rube bij zijn spoor-

baan vandaan, en net toen Elaine Lilian wilde roepen, stond zij ook al in de deuropening.

Lilian stond stralend te zwaaien met Gwyneira McKenzie's brief, die Tim nonchalant op een tafeltje naast zijn stoel had gelegd. 'Is dit waar?' vroeg ze ademloos. 'Stuurt oma Gwyn me naar Engeland? Waar de prinsessen wonen? Naar zo'n intra... inter... naar zo'n school waar je leraren kunt pesten en nachtfesten viert en zo?'

Tim Lambert had zijn kinderen vaak over zijn schooltijd in Engeland verteld en het leek alsof zijn tijd op het internaat één lange serie streken en avonturen was geweest.

Lilian kon gewoon niet wachten tot zij daar ook naartoe kon. Ze huppelde opgewonden op en neer. 'Het is toch wel goed? Mama? Papa? Wanneer vertrekken we?'

'Willen jullie me hier dan niet meer hebben?' Gloria keek de volwasenen met een gekwetste blik aan en er schemerden tranen in haar grote porseleinblauwe ogen.

Gwyneira kon er niet tegen en begon zelf ook bijna te huilen toen ze het kind in haar armen nam.

'Gloria, het gaat er niet om dat we jou "niet meer willen hebben"!' zei James McKenzie daarom troostend, en hij verlangde naar een glas whisky.

Gwyneira had besloten dat ze Gloria na de avondmaaltijd zou vertellen welke beslissing haar ouders hadden genomen, omdat ze dan op de steun van 'haar mannen' kon rekenen. Maar James had zich al nooit op zijn gemak gevoeld in de rol van opvoeder van een Warden. En Jack had meteen al duidelijk laten weten wat hij vond van het besluit van Kura en William.

'Iedereen gaat naar school,' zei Jack, niet erg overtuigend. 'Ik ben toch ook een paar jaar in Christchurch geweest.'

'Maar jij kwam elk weekend thuis!' snikte Gloria. 'Stuur me alsjeblieft niet weg! Alsjeblieft! Ik wil niet naar Engeland! Jack...'. Ze keek de jonge man die haar haar hele leven al had beschermd hulpzoekend aan.

Jack schoof heen en weer op zijn stoel en hoopte dat zijn ouders hem te hulp zouden komen. Dit was zijn schuld toch niet! Integendeel, Jack had duidelijk gemaakt dat hij er tegen was om Gloria weg te sturen van Kiward Station. 'Wacht eerst maar eens af,' zei hij tegen zijn moeder. 'Een brief kan verloren raken. En als ze nog een keer

schrijven, moet je hun maar duidelijk vertellen dat Gloria veel te jong is voor die verre reis. Als Kura het dan toch wil, moet ze haar zelf maar komen halen.’

‘Maar dat kan toch niet zomaar,’ zei Gwyneira. ‘Ze heeft concerten gepland.’

‘Dat bedoel ik dus,’ zei Jack. ‘Ze komt hier echt niet naartoe, want dan moet ze een halfjaar lang de aanbidding van haar publiek missen, alleen maar om Gloria te dwingen naar die school te gaan. En als ze het wel doet, dan moet ze dat voorbereiden. Dat kost minstens een jaar. Eerst de briefwisseling, daarna de reis... Dan heeft Glory twee jaar gewonnen en is ze bijna vijftien als ze naar Engeland moet.’

Gwyneira had Jacks voorstel serieus overwogen. Maar zij had meer moeite met die beslissing dan haar zoon. Jack was totaal niet bang voor Kura-marotini, maar Gwyneira wist dat er pressiemiddelen waren die je ook vanaf de overkant van de oceaan kon inzetten. Gloria was weliswaar de erfgename, maar Kiward Station was nog altijd eigendom van Kura Martyn. Als Gloria tegen haar wensen inging, was een handtekening onder een koopakte voldoende en dan moest niet alleen Gloria, maar de hele familie McKenzie Kiward Station verlaten.

‘Ach, zover denkt Kura toch helemaal niet!’ zei Jack, maar James McKenzie begreep wel waar zijn vrouw zo bang voor was. Kura dacht waarschijnlijk nooit meer aan de eigendomsverhoudingen van de boerderij, maar William Martyn kon heel spontaan handelen. Toch zou James zich net als zijn zoon nooit laten chanteren, maar Kiward Station had dan ook nooit veel voor hem betekend. Voor Gwyneira was de boerderij echter haar leven.

‘Je komt toch al heel gauw weer terug,’ zei ze tegen haar wanhopige achterkleindochter. ‘De overtocht gaat heel snel, over een paar weken kun je alweer terug zijn...’

‘In de vakantie?’ vroeg Gloria hoopvol.

Gwyneira schudde haar hoofd. Ze kon het niet opbrengen tegen haar te liegen. ‘Nee, de vakanties zijn te kort. Ga maar na: zelfs als de overtocht niet meer dan zes weken duurt, zou je drie maanden in de zomervakantie net even hiernaartoe kunnen komen en dag kunnen zeggen. En dan zou je de volgende ochtend alweer moeten vertrekken.’

Gloria snikte. ‘Kan ik Nimue dan meenemen? En Princess?’

Gwyneira had het gevoel dat de tijd was teruggedraaid. Ook zij had willen weten of ze haar teefje en haar paard mee kon nemen toen

haar vader haar had verteld dat ze met een Nieuw-Zeelander was verloofd. Maar de jonge Gwyneira had niet gehuild. En haar aanstaande schoonvader, Gerald Warden, had haar meteen gerust kunnen stellen. Natuurlijk mochten haar hond Cleo en haar merrie Igraine mee op reis naar het nieuwe land. Gloria ging echter niet naar een schapenboerderij, maar naar een meisjesschool.

Het brak Gwyneira's hart, maar weer schudde ze haar hoofd. 'Nee, liefje. Honden zijn daar niet toegestaan. En paarden... Ik weet het niet, maar veel scholen op het platteland hebben paarden. Ja toch, James?' Ze keek haar man hulpzoekend aan, alsof de oude herder een deskundige was op het gebied van de opvoeding van meisjes op een Engels internaat.

James haalde zijn schouders op. 'Juffrouw Bleachum?' vroeg hij aan Gloria's privélerares.

Sarah Bleachum had zich tot nu toe keurig buiten het gesprek gehouden. Ze was een onopvallende, maar vrij jonge vrouw die haar dikke donkere haar altijd opstak als een matrone en haar eigenlijk bijzonder mooie lichtgroene ogen altijd neergeslagen hield. Sarah leefde alleen maar op als ze met kinderen bezig was. Ze was een getalenteerde lerares en niet alleen Gloria, maar ook de Maori-kinderen op Kiward Station zouden haar missen.

'Volgens mij wel, meneer James,' zei ze ernstig. Sarah Bleachums familie was geëmigreerd toen zij nog een baby was. Ze wist het dus niet uit eigen ervaring. 'Maar dat verschilt. Oaks Garden is meer kunstzinnig georiënteerd. Mijn neef schrijft dat de meisjes daar niet veel sporten.' Bij de laatste zin begon juffrouw Bleachum hevig te blozen.

'Uw neef?' vroeg James dan ook meteen plagend. 'Hebben we soms iets gemist?'

Omdat ze nauwelijks nog roder kon worden, werd Sarahs gezicht nu wit met rode vlekken. 'Ik, eh... mijn neef Christopher is onlangs begonnen aan zijn eerste predikantsplaats bij Cambridge... Oaks Garden hoort bij zijn parochie...'

'Is hij aardig?' vroeg Gloria. Ze klampte zich inmiddels aan elke strohalm vast. Het scheelde al veel als er een familielid van juffrouw Bleachum in de buurt was...

'Hij is heel aardig!' verzekerde Sarah.

Het fascineerde James en Jack dat ze nu alweer bloosde.

Gwyneira speelde nu haar laatste troef uit: 'Maar je zult sowieso niet helemaal alleen zijn.' Tim en Elaine Lambert hadden haar de vo-

rige dag laten weten dat Lilian mee zou gaan naar Engeland. 'Je nichtje Lily gaat mee. Je vindt haar toch heel aardig, hè, Glory? Jullie zullen heel veel plezier met elkaar hebben!'

Dit leek Gloria een beetje te troosten, maar ze kon niet echt geloven dat ze plezier zouden hebben.

'Hoe stellen jullie je hun reis eigenlijk voor?' vroeg Jack opeens. Hij wist dat hij in Gloria's bijzijn geen kritische opmerkingen moest maken, maar hij vond het allemaal niets en kon zich niet meer beheersen. 'Is het de bedoeling dat die twee meisjes alleen met dat schip reizen? Met een bordje om hun nek: AFGEVEN OP OAKS GARDEN, CAMBRIDGE?'

Gwyneira keek haar zoon woedend aan, hoewel ze zich betrappt voelde. Ze had inderdaad nog niet echt over de reis nagedacht. 'Natuurlijk niet. Kura en William zullen hen heus wel ophalen...'

'O ja?' vroeg Jack. 'Volgens hun tourneeschema zijn ze in maart in Sint-Petersburg.' Hij speelde met de folder die op de schoorsteenmantel had gelegen. Kura en William hielden de familie steeds op de hoogte van hun reisplannen en Gwyneira hing Kura's tourneerooster altijd plichtmatig aan de muur van Gloria's kamer.

'Ze zijn...?' Gwyneira zweeg. Ze had zichzelf wel kunnen slaan. Dit hadden ze nooit in het bijzijn van Gloria moeten bespreken. 'We zullen iemand moeten zoeken die hen begeleidt.'

Sarah leek in tweestrijd te staan. 'Als ik... Eh... Ik wil me natuurlijk niet opdringen, maar als... Ik bedoel, ik zou...' Weer schoot het bloed naar haar gezicht.

'Wat is er toch veel veranderd,' zei James. 'Vijftig jaar geleden zou men u de andere kant op hebben uitgehuwelijkt.'

Sarah viel zo te zien bijna flauw. 'Hoe...? Hoe weet u...?'

James zei met een bemoedigende glimlach: 'Juffrouw Bleachum, ik ben wel oud, maar niet blind. Wanneer u discreet wilt zijn, moet u niet beginnen te blozen elke keer als een bepaalde dominee ter sprake komt.'

Sarah werd bleek. 'Denk nu alstublieft niet dat...'

Gwyneira keek haar opgewonden aan. 'Begrijp ik dit goed? Wilt u graag met de meisjes mee naar Engeland, juffrouw Bleachum? U weet toch dat u dan minstens drie maanden op reis bent?'

Sarah wist niet waar ze moest kijken.

Jack begon medelijden met haar te krijgen. 'Moeder, juffrouw Bleachum probeert ons juist op een zo fatsoenlijk mogelijke manier

mee te delen dat zij overweegt de vacante positie van domineesvrouw in Cambridge te vervullen,' zei hij grijnzend. 'Wanneer de affiniteit wordt bevestigd die zij na een jarenlange correspondentie met haar neef Christopher in Cambridge bij beide partijen meent te bespeuren. Heb ik dat zo correct verwoord, juffrouw Bleachum?'

De jonge vrouw knikte opgelucht.

'Wilt u trouwen, juffrouw Bleachum?' vroeg Gloria.

'Bent u dan verliefd?' vroeg Lilian.

Een week voor hun vertrek naar Engeland was Elaine met haar dochter op Kiward Station gearriveerd, en weer had het twee dagen geduurd voordat Gloria zich over de verlegenheid naar haar familieleden toe heen kon zetten. Ondertussen probeerde Elaine Gwyneira te troosten. Juist omdat Gloria zo terughoudend was tegenover leeftijdgenootjes vond ze het helemaal niet verkeerd dat het meisje een paar jaar naar een internaat zou gaan.

'Dat zou ook heel goed voor Kura zijn geweest!' zei ze. Elaine's relatie met haar nichtje was pas kort voor Kura's vertrek naar Europa ontspannener geworden. 'Sterker nog, voor haar zou het nóg beter zijn geweest. Maar in feite is het hetzelfde probleem: die prinsessenopvoeding met een privélerares is helemaal niet goed voor een kind: Kura heeft zich daardoor allerlei malle ideeën in het hoofd gehaald en Gloria verwildert. Misschien vindt ze het echt leuk te midden van herders, paarden en schapen, maar ze is een meisje, oma Gwyn. Alleen al in het belang van de volgende erfgename van Kiward Station is het tijd dat ze zich daarvan bewust wordt.'

Tot nu toe leek er gelukkig geen bijzondere schade te zijn aangericht. Na twee dagen met de levendige Lilian ontdooide Gloria en konden de meisjes het uitstekend met elkaar vinden. Overdag zwierven ze over het land van de boerderij en reden ze om het hardst, 's avonds kropen ze samen in Gloria's bed en vertelden elkaar geheimen – die Lilian de volgende dag meteen verklapte.

Sarah wist alweer niet waar ze moest kijken en hoe vlug ze moest blozen en verbleken toen de twee meisjes haar liefdesleven bespraken.

Maar Lilian schaamde zich nergens voor. 'Wat opwindend om de oceaan over te steken omdat u van een man houdt die u nog nooit hebt gezien,' babbelde ze. 'Net als in *John Riley*! Kent u dat, juffrouw Bleachum? John Riley vaart zeven jaar op zee en zijn liefste wacht op hem. Ze houdt zo veel van hem dat ze zegt dat zij ook zou zijn gestor-

ven als hij was omgekomen... Terwijl ze hem eerst niet eens herkent als hij terugkomt. Hebt u een foto van uw liefste... eh, van uw neef, juffrouw Bleachum?’

‘De dochter van een barpianiste!’ zei James plagend tegen zijn gechoqueerde kleindochter Elaine, die nu zelf rood werd. Lilian had uitgerkend de gezamenlijke avondmaaltijd uitgezocht om juffrouw Bleachum te verhoren. ‘Die liedjes heeft ze toch van jou!’

Elaine had voor haar huwelijk met Tim een paar jaar in de Lucky Horse – een bar annex pub – pianogespeeld. Ze was veel muzikaler dan haar dochter, maar Lilian had een zwak voor de verhalen achter de ballades en folksongs waarmee Elaine de mijnwerkers indertijd had vermaakt. Zij vond het heerlijk ze mooier te maken en door te vertellen.

Elaine snoerde haar dochter nu wel de mond. ‘Lily, zulke vragen hoor je niet te stellen! Dat zijn privéaangelegenheden waarover juffrouw Bleachum je geen verantwoording schuldig is. Excuses, juffrouw Bleachum.’

De jonge gouvernante glimlachte, maar het was een ietwat gekwelde glimlach. ‘Lilian heeft gelijk, het is eigenlijk geen geheim. Mijn neef Christopher en ik schrijven elkaar al jaren, al sinds we kinderen waren. In de afgelopen jaren zijn we daardoor... steeds meer voor elkaar gaan voelen. Ik heb een foto van hem, Lilian. Als we op het schip zijn, laat ik hem je wel zien.’

‘Als we met z’n drieën zijn, herkennen we hem zeker!’ zei Gloria troostend. Tijdens de lessen droeg juffrouw Bleachum altijd een bril met dikke glazen, maar in gezelschap schaamde ze zich daarvoor en zette ze hem af. Daarom kon Gloria zich wel voorstellen dat haar lerares de man van haar leven blindelings voorbij kon lopen.

In stilte dankte Gwyneira de hemel voor juffrouw Bleachums pedagogische handigheid. Elke keer als Gloria tegenwoordig iets vroeg of ergens om verzocht, hield haar gouvernante haar aan het lijntje met de reis naar Engeland. Op het schip, zei ze, zou ze dit of dat verhaal vertellen, dit of dat boek voorlezen en nu dus zelfs de foto van haar geliefde laten zien. Daardoor verheugde Gloria zich zelfs op de reis. Lilian praatte al wekenlang enthousiast over de zee, over de dolfijnen die je kon zien en over de golven waarop ze zouden dansen. Maar ze had het ook over piraten en scheepsrampen. Een beetje gevaar leek de reis voor Lilian juist aantrekkelijk te maken.

Gwyneira wilde niets liever dan een gelukkige ontmoeting tussen

Sarah en Christopher Bleachum. Als de jonge vrouw echt zou trouwen met de dominee van de gemeente waar Gloria's school bij hoorde, dan had het meisje een bekende volwassene bij zich in de buurt. Misschien werd alles veel minder erg dan ze aanvankelijk had gevreesd.

Gwyneira dwong zichzelf te glimlachen toen de meisjes ten slotte in de koets stapten waarmee Jack hen naar het schip zou brengen. Elaine reed ook mee en zou daarna de trein van Christchurch naar Grey-mouth nemen.

'We rijden over het Bridle Path!' zei Lilian enthousiast en ze kon meteen tien gruwelverhalen vertellen over dat beroemde bergpad tussen Christchurch en de haven van Lyttelton. Grote groepen immigranten waren over dit pad gestrompeld, vermoeid na de eindeloze overtocht en te arm om de pendeldienst met muildieren te kunnen betalen. Gwyneira had verteld van het overweldigende uitzicht vanaf de top: de Canterbury Plains in het zonlicht, met daarachter het adembenemende panorama van de Alpen. Nog steeds straalden de ogen van de oude dame als ze daarover vertelde. Op dat moment was ze verliefd geworden op het land dat haar nieuwe thuis zou worden.

Maar de meisjes reden de andere kant op. En Gwyneira vertelde niet dat haar vriendin Helen het ongastvrije, troosteloze berglandschap dat ze het eerste had gezien, had vergeleken met de 'heuvels van de hel'.

Van Sarah Lark verschenen:

De Kiward Station-serie

Het land van belofte

Het lied van de wolken

De roep van het land

Een nieuwe wereld

De Elizabeth Station-serie

Het land met de gouden kust

De schaduw van de kauri-boom

De dag van de zonnewende

De Caraïben-serie

Het eiland van duizend bronnen

Dochter van de mangroven

De Rata Station-serie

De tijd van de vuurbloemen

De zang van de hoornschelp

De legende van de vuurberg

De geheimen van het winterhuis

Het familiegeheim

Eerste druk september 2013
Vierde druk, eerste in deze uitvoering, maart 2021

Oorspronkelijke titel *Der Ruf des Kiwis*
Copyright © 2009 Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Keulen
Copyright © 2013, 2021 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Jolanda te Lindert
Omslagbelettering Baqup
Omslagillustratie © Shutterstock
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, op basis van opmaak Hans Gordijn
Landkaarten Reinhard Borner
ISBN 978 90 261 5454 6
ISBN e-book 978 90 261 5637 3
ISBN luisterboek deel 1 978 90 261 5632 8
ISBN luisterboek deel 2 978 90 261 5633 5
NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.